

ת"פ 22370/10/17 - מדינת ישראל נגד מאיר שטרנברג

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 22370-10-17 מדינת ישראל נ' שטרנברג (אחר/נוסף)
בפני כבוד השופט ירון מינטקביץ

בעניין: מדינת ישראל ע"י עו"ד שירלי אוחיון

המאשימה

נגד

מאיר שטרנברג ע"י עו"ד לורה בר אלון

הנאשם

הכרעת דין

רקע

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של אימים (2 עבירות), העלבת עובד ציבור והתנהגות העלולה להפר את שלום הציבור. ואלו עובדות כתב האישום המתוקן:

ביום 09.10.17 בסמוך לשעה 23:20, הגיע הנאשם לשכונת שיח' ג'ראח בירושלים. הנאשם התקרב לשני צעירים אשר ישבו בסמוך לחנות חומרי בניין במקום, אברהם אבו עלול ומוסטפא מחסאן (להלן: **אברהם ומוסטפא**), שלף מספריים מכיסו, הניפם מעלה, צעק ורץ לעברם. אברהם ומוסטפא חשו מאוימים מהתנהגותו של הנאשם וצעקו לעברו שילך מהמקום והנאשם נמלט, אך המשיך להסתובב במקום כשהוא אוחז בידו מספריים.

בהמשך עמד הנאשם בכביש כשהוא מניף את המספריים מעלה. נהג מכונית שעברה במקום, ראוף האדיה אשר נסע עם בן דודתו כאמל עבידאת (להלן: **ראוף וכאמל**), נאלץ לסטות מנתיב נסיעתו ולהאיץ על מנת להתחמק מהנאשם.

אברהם ומוסטפא הזעיקו שוטרים שעברו במקום והשוטר גאנם סלמאן (להלן: **השוטר גאנם**) עצר את הנאשם. עם מעצרו החל הנאשם לקלל את השוטר גאנם: "ערבי מסריח, דרוזים מסריחים, אתם כלבים, ערבים מסריחים כמו הצעירים שהתלוננו לכן אתם רוצים לעצור אותי מכיוון שאתם ערבים כמוהם, אתה מניאק, רוצה לזיין את כל המשטרה המסריחה, אתה ערבי מסריח שאלוהים ישרוף אותך יחד עם משפחתך".

השוטר גאנם ביקש מהנאשם להזדהות וזה סרב, ועל כן השוטר גאנם יחד עם השוטר מוחמד כתילאת עצרו את הנאשם והכניסו אותו לניידת המשטרה. במהלך הנסיעה חבט הנאשם בחלון הניידת. כאשר הוכנס הנאשם לתחנת המשטרה הוא החל להשתולל ולקלל את השוטרים גאנם וכתילאת במלים "הנביא מוחמד מזדיין, הומו, ערבים מסריחים". השוטר אדהם זנגריה כבל את הנאשם באזיקים וזה המשיך לקלל את השוטרים במלים "ערבים בני זונות, הומואים, דרוזים חארות, מניאק, בוגדים, אנסים, מוחמד בן זונה, מוחמד על הזין שלי, הקוראן על הזין שלי, כולכם על הזין שלי, כולם פה

ערבים". בנוסף, ייחל הנאשם למותם של בני משפחות השוטרים, ייחל לנשותיהם להיות אלמנות והמשיך לקלל אותם ואת בני משפחותיהם בכינוי גנאי.

בהמשך כשהבחין הנאשם בשוטר גרי תמים פנה אליו ואמר לו: "גם אתה מניאק עם כיפה, אתה מהשב"כ, אתה מזדיין הומו, אמא שלך זונה שתמות מסרטן וגם אתה שיהיה לך סרטן במוח, אתה מזדיין, מכרת את נפשך, שתהיה עקר ולא יהיו לך ילדים".

הקצינה רותם זקן שהייתה במקום, ביקשה מהנאשם להרגע ובתגובה אמר לה הנאשם כי היא פרוצה ו"מזדיינת" עם השוטר אדהם זנגריה.

תשובת הנאשם לאישום

בתשובה לאישום מיום 15.3.18 הודה הנאשם בכך שהעליב את השוטרים כפי שתואר בכתב האישום, אך טען כי עשה כך משום שנעצר בצורה אלימה ומבזה. הנאשם הכחיש כי החזיק מספריים וטען כי הותקף על ידי אנשים שהיו במקום בשל היותו חרדי.

ראיות הצדדים

מטעם המאשימה העידו המתלוננים מר מוסטפא מחסאן, מר אברהים אבו עלול, מר כאמל עבידאת ומר ראוף האדיה וכן השוטרים, רס"ר סלמאן גאנם, רס"ר אדהם זנגריה, רס"ר ילק דרבה, רס"ר מוחמד כתילאת ורס"ר יעל קושנירקו.

מטעם ההגנה העיד הנאשם.

אסקור את הראיות על פי סדרן הכרונולוגי בארוע:

מוסטפא מחסאן

העד ישב בשכונת שיח ג'ראח עם מספר חברים ובהם אברהים אבו עלול, ליד חנות חומרי הבניין של קיסוואני. הבחינו בנאשם שהגיע מרחוב שמעון הצדיק, והתקרב אליהם תוך שצעק ודיבר עם עצמו. אותו החזיק הוציא מכיסו חפץ מבריק שנראה כמו סכין, החזיקו בידו והניף את היד מעל גובה הכתף, בתנועה המדמה כאילו התכוון לדקור באמצעותם (העד הדגים את התנועה במהלך עדותו).

העד וחבריו צעקו לנאשם שילך והוא הלך, אך התנפל על מכונית ב.מ.וו. שחלפה במקום. העד הבחין בניידת שעברה במקום, קרא לשוטרים, סיפר להם מה קרה והצביע על הנאשם שהיה עדיין בקרבת מקום. כאשר הבחין הנאשם בשוטרים, הוא זרק את החפץ שהיה לו ביד בסמוך לתחנת הדלק וברח. כשניידת נוספת הגיעה למקום, העד ליווה את השוטרת על מנת להראות לה את החפץ, שהתברר כמספריים, אותם תפסה השוטרת בשקית ניילון.

אברהים אבו עלול

העד ישב עם מספר חברים ליד חנות חומרי הבניין בשיח ג'ראח. כשהיה במקום הבחין באדם שהגיע מרח' שמעון הצדיק ודיבר לעצמו. אותו אדם הוציא מכיסו השמאלי דבר מה והניף אותו בידו כלפי מעלה, מעל גובה הכתף, בתנועה הנראית כאילו התכוון לדקור באמצעותם (העד הדגים את התנועה במהלך עדותו). כשהגיעה המשטרה, הבחין באדם ממרחק

זורק את החפץ, שהתברר כי הוא מספריים, ליד תחנת הדלק.

כאמל עבידאת

העד נסע עם בן דודתו, ראוף האדיה, בשכונת שיח גראח בסמוך לתחנת הדלק בין השעות 23:00-24:00 בלילה. בדרכם הבחינו באדם עם זקן, כיפה, חולצה מכופתרת לבנה ומכנסיים שחורים, ליד החנות של קיסוואני, כשבדו חפץ מבריק. אותו אדם התקרב למכונית בה נסע העד באופן שגרם לנהג לסטות ולהאיץ. אחר כך הנהג הסתובב וחזר, והעד ראה כי שוטרים תפסו מספריים אותם זרק הנאשם.

ראוף האדיה

העד הוא בן דודתו של כאמל עבידאת. ביום הארוע הסיע העד את כאמל בשכונת שיח ג'ראח בסמוך לתחנת הדלק. בדרך הבחין באדם באמצע הכביש המחזיק בידו חפץ חד ונוצץ ומנופף בידיו. האדם התקרב לרכב בו שהה עם בן דודתו, ועשה תנועה כאילו רוצה לחבוט במכוניתו. העד סטה שמאלה עם הרכב לכיוון תחנת הדלק. בהמשך הבחין במראת הרכב כי אותו אדם ממשיך לנופף בידיו ולצעוק. ניידת משטרה הגיעה למקום ולכן חזר על מנת לדבר עם השוטרים.

רס"ר סלמאן גאנם

דו"ח פעולה שערך העד הוגש בהסכמה חלף חקירתו הראשית של העד וסומן ת/3. בדו"ח הפעולה פירט העד, כי במהלך סיור שגרתי בשיח ג'ראח, צעירים שהיו במקום עצרו את הניידת, הצביעו על אדם חרדי עם חולצה לבנה ומכנסיים שחורים ואמרו, כי האדם איים עליהם עם מספריים, לאחר מכן זרק אותם ליד תחנת הדלק וברח. העד הבחין בנאשם ועיכב אותו והבחין כי עולה ממנו ריח חריף של אלכוהול.

הנאשם אמר לעד כי לא עשה דבר וכי הוא עוצר אותו משום שהם (המתלוננים - י.מ.) ערבים כמוהו והחל לקלל את העד במלים "ערבי מסריח בן זונה". העד עצר את הנאשם והכניסו לניידת המשטרה. בהמשך פנו אליו ראוף האדיה וכמאל עבידאת, אשר ישבו ברכב הב.מ.ו. במקום, וסיפרו לו כי הבחינו בבחור חרדי שניגש אליהם ובידו חפץ חד ומבריק ולכן סטו שמאלה מהמקום. בסוף האירוע הבחין במצלמות בסמוך לחנות של קיסוואני וכן בתחנת הדלק במקום.

רס"ר אדהם זנגריה

דו"ח פעולה שערך העד הוגש בהסכמה חלף חקירתו הראשית של העד וסומן ת/5. בדו"ח הפעולה פירט העד כי הגיע למקום לאחר שהוזעק ע"י הניידת הראשונה שהייתה במקום. כשהגיע למקום, הנאשם כבר היה בניידת. העד תחקר את הצעירים שהיו שם וראוף האדיה, שהיה במקום, סיפר לו כי נהג ברכבו כאשר הגיע בחור שעמד מול הרכב ובידו דבר מה חד ונוצץ, כמו סכין או מספריים.

העד התבקש לקחת את הנאשם לתחנת המשטרה בניידת. כשהיו בניידת החל הנאשם לקלל את העד ואת השוטרים כתיילת שהיה עמו, כינה אותם ואת בני משפחותיהם זונות, קילל את הנביא מוחמד ואת הערבים. בהמשך, כשהגיעו לתחנה, המשיך הנאשם לקלל אותם באומרו "ערבים, בני זונות, הומואים, אנסים, מנאייק", כמו כן איחל כי בני משפחותיהם יחלו במחלות וימותו. העד ציין כי כל זמן שהיה הנאשם בתחנה המשיך לקלל ולגדף את השוטרים שהיו במקום וכינה את העד "נאצי". הנאשם התקרב אל השוטרים והעד נאלץ להדוף אותו בכוח על מנת שיחזור לשבת. העד ציין, כי נדף מן הנאשם ריח חזק של אלכוהול.

רס"ר ילק דרבה

דו"ח פעולה שערך העד הוגש בהסכמה חלף חקירתו הראשית של העד וסומן ת/6. בדו"ח הפעולה פירט העד כי במהלך סיור שגרתי באזור דרך שכם, עצרו אותם צעירים וצעקו להם כי יש אדם שרוצה לדקור אותם וכיוונו אותם לכיוון בו הלך הנאשם. לאחר נסיעה של מס' מטרים זיהו חשוד עם כיפה לבנה, חולצה לבנה ומכנסיים שחורים ועל גופו ציצית מעל החולצה. השוטר סלמאן גאנם ביקש ממנו להזדהות אך הוא סרב והחל לקלל אותם "דרוזים מסריחים". השוטר גאנם עצר את הנאשם והכניסו לניידת והעד נותר לשמור עליו עד להגעתה של ניידת נוספת למקום.

רס"ר מוחמד כתילאת

דו"ח פעולה שערך העד הוגש בהסכמה חלף חקירתו הראשית של העד וסומן ת/7. בדו"ח הפעולה פירט העד, כיהשוטר גאנם דיווח בקשר על יהודי שאיים בסכין. העד הגיע למקום יחד עם השוטר אדהם זנגריה. השוטר אדהם תחקר את הצעירים במקום והעד אבטח אותו. בהמשך הובילו את הנאשם לתחנה בניידת, כשבמהלך הנסיעה קילל ודפק בחלון הניידת. כאשר הגיעו לתחנה, התחיל הנאשם להשתולל ולקלל את העד ואת השוטר אדהם, כמו כן קילל את הנביא מוחמד ואת הקוראן והדת. הבחין בשמותיהם של השוטרים וקילל אותם ואת בני משפחותיהם ואמר כי אינו מוכן ששוטרים ערבים יגעו בו או ידברו איתו. בהמשך הנאשם קילל גם את השוטרת יעל במילים גסות. העד תיעד חלק מהקללות במכשיר הטלפון הנייד שלו.

רס"ר יעל קושנירקו

דו"ח פעולה שערך העד הוגש בהסכמה חלף חקירתה הראשית של העדה וסומן ת/8. בדו"ח הפעולה פירטה העדה כיבעקבות דיווח על בחור חרדי עם סכין או מספריים, חברו לניידת שהייתה במקום ואיתרה את הנאשם. ציינה כי מהנאשם נדף ריח חזק של אלכוהול. המודיעים במקום, אברהם אבו אלול ומוסטפא, מסרו לעדה כי הנאשם זרק את הסכין או המספריים שהחזיק בקרבת מקום, הצביעו על המקום והכוונו אותה אל הכלי החד עמו איים עליהם. נמצאו מספריים עם להב בצבע כסוף ופלסטיק שחור אשר הוכנסו על ידה לתוך כפפה לצורך שמירת ט.א. כמו כן ציינה העדה כי הבחינה במצלמה במקום.

רס"ר חנאן פראן

דו"ח פעולה שערך העד הוגש בהסכמה וסומן ת/4. בדו"ח מתואר כי השוטרים נסעו בניידת (נסע יחד עם השוטר סלמאן גאנם וילק דרבה). צעירים עצרו אותם וטענו כי איימו עליהם בסכין. הם הצביעו על חשוד עם מכנסיים שחורים, חולצה לבנה וכיפה לבנה. הנאשם הבחין בהם והחל לצעוק לעבר השוטרים "למה אתם עוצרים אתי לא עשיתי כלום ולא ניגשתי אליהם" כשהשוטר גאנם הורה לנאשם להזדהות הוא אמר "אתם כלבים, ערבים מסריחים כמו הצעירים שהתלוננו לכן אתם רוצים לעצור אותי מכיוון שאתם ערבים כמוהם. אתה מניאק רוצה לזיין את כל המשטרה המסריחה, אתה ערבי מסריח שאלוהים ישרוף אותך יחד עם משפחתך". מיד לאחר מכן השוטר גאנם עצר את הנאשם והכניסו לניידת המשטרה.

הנאשם

בפתח דבריו ביקש הנאשם להדגיש כי הודה בעבירת העלבות עובד ציבור ואמר כי הוא מתנצל על דבריו. ביחס לאירוע סיפר כי הלך בסמוך לתחנת הדלק במקום מתוך מחשבה כי מדובר במקום מרכזי ובטוח אך מצא את עצמו מותקף.

הכחיש כי החזיק מספרים וטען כי רק אדם שרוצה במותו יתהלך עם מספרים בלב שכונה ערבית. ציין כי כשעבר במקום הבחין בהתקהלות של נערים שהסתכלו עליו בצורה מאיימת, צעק "נחמן מאומן" וברח מהמקום אך הנערים המשיכו ללכת אחריו. העד טען כי בהודעתו נמנע מלפרט את טענותיו משום שנגבתה בסמוך לכניסת החג (העדות נגבתה בערב סוכות) ולדבריו חשש כי אם תתארך גביית ההודעה יסיעו אותו בחזרה לבית המעצר לאחר כניסת החג.

בחקירתו הנגדית הבהיר הנאשם כי לא הותקף פיזית אך חש מאוים משום שהנערים שהיו במקום התקרבו אליו בצורה מאיימת. חרף זאת הנאשם אישר כי לא חש כל צורך להזמין משטרה או לשוחח עם השוטרים שהגיעו למקום. הנאשם טען, כי השוטרים נהגו כלפיו באלימות בדרך לתחנת המשטרה למרות שלא התנגד או התפרע - אך לא הגיש על כך תלונה. לשאלת בית המשפט השיב, כי שתה שתי בירות אך לא היה שיכור.

סיכומי הצדדים

המאשימה בקשה להרשיע את הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום וכן בעבירה של החזקת סכין שלא למטרה כשרה, בשל העובדה שהחזיק במהלך הארוע זוג מספרים. ב"כ המאשימה טענה, כי למרות שצוין בכתב האישום כי הנאשם החזיק מספרים, בשל טעות לא יוחסה לו עבירה זו. עוד טענה, כי לא העלתה את הענין בפתח ישיבת ההוכחות אלא בסיכומים, משום שסברה שזהו השלב הנכון.

ב"כ הנאשם לא חלקה על כך שהנאשם עבר עבירה של העלבת עובד ציבור, כפי שיוחסה לו. עם זאת טענה כי קיימות סתירות בין העדויות לענין החזקת המספרים וביקשה לקבוע שעובדה זו לא הוכחה, ולעניין זה ציינה את כי למרות שבמקום נמצאות מצלמות אבטחה שונות, מעשיו של הנאשם לא נקלטו באף אחת מהן - עניין אשר עורר לטעמה תמיהה. כמו כן בקשה ב"כ הנאשם לקבל את דברי הנאשם, כי חש מאוים על ידי הצעירים שהיו במקום וכי הוא לא איים עליהם.

דין והכרעה

המסגרת העובדתית

כל החומר הנוגע לשוטרים הוגש בהסכמה במקום חקירה ראשית, ורובם לא נחקרו נגדית כלל, או שנחקרו באופן ממוקד מאוד, וב"כ הנאשם בסיכומיה אף לא חלקה על תוכן עדויותיהם. למעלה מהדרוש אוסיף, כי על פי התרשמותי הישירה מהשוטרים, אין לי ספק כי הקפידו לתאר את שאירע והפנו לדוחות שנרשמו בסמוך לאירוע על מנת לדייק בפרטים. מעבר לכך, החלק המרכזי בדו"חות שערכו השוטרים עסק להתנהגותו של הנאשם לאחר מעצרו - ולגבי עניין זה לא היתה מחלוקת והנאשם אף הודה בחלק זה של האישום.

לצד זאת אציין, כי הנאשם בעדותו טען שהקללות שהטיח בשוטרים היו בתגובה לאלימות שנקטו נגדו - ואין לטענה זו כל אחיזה באמרות החוץ של השוטרים, והם לא עומתו כלל עם טענה זו כאשר נחקרו נגדית. משכך עולה מסקנה ברורה, כי השוטרים דייקו בדוחותיהם וכי נהגו בנאשם כדין, מבלי שתקפו אותו, איימו עליו או פגעו בו בכל דרך אחרת.

דברים דומים יאמר ביחס לעדים ראוי וכאמל, הנהג והנוסע במכונית הב.מ.וו., אשר עדויותיהם עשו רושם מהימן ומשכנע, ולא נמצאו בדבריהם סתירות או תמיהות, ואף חקירתם הנגדית היתה ממוקדת ביותר. בסיכומי הנאשם לא נטען כי עדים אלו לא דייקו בעדותם, וב"כ הנאשם לא הציעה כל סיבה למה לא לקבל את דבריהם (מלבד טענה כללית, כי יתכן שהושפעו "מאווירה כללית", ר' ע' 31, ש' 25). לפיכך קביעתי היא כי עדים אלו דייקו בדבריהם וניתן

לסמוך על עדויותיהם ממצאים ברורים.

העדים היחידים אשר היתה מחלוקת לגבי משקל דבריהם הם מוסטפא ומחסן, שני הצעירים אשר ישבו על מדרגות חנות חומרי הבניין קיסוואני והיו הראשונים אשר פגשו בנאשם.

לאור התרשמותי מהעד מוסטפא, ראיתי לקבל את דבריו במלואם: העד עשה רושם מהימן ומשכנע, וניכר היה בו כי עשה מאמץ לדייק בדבריו ולתאר הדברים כפי שהתרחשו וכפי שזכר אותם, מבלי להחמיר בתיאור מעשי הנאשם או להוסיף עליהם.

כך למשל העד התייחס לחפץ מבריק אותו ראה בידו של הנאשם והבהיר כי זיהה שמדובר במספרים רק כאשר סייע לשוטרת לאתר את החפץ בתחנת הדלק (ע' 9, ש' 8-18, ע' 12, ש' 13-23). עניין זה מחזק את מהימנותו של העד, שכן עולה ממנו כי העד הקפיד להבחין בעדותו בין דברים אותם קלט בשלבים שונים של הארוע.

כמו כן העד הבהיר כי הנאשם לא איים עליו ועל חבריו באופן מילולי, אלא רק בהנפת המספרים (ע' 11, ש' 10) - עניין המלמד כי העד הקפיד לא להחמיר בתיאור מעשיו של הנאשם.

עדויות של העד לא נשחקה בחקירתו הנגדית ולא נמצאו בה בקיעים או תמיהות. ואוסיף על כך את התרשמותי הישירה מהעד במהלך הדיון לפני, וכן את העובדה כי הוא שקרא לשוטרים על מנת שיטפלו בנאשם, עניין המחזק את מהימנותו ואת המסקנה כי הוא היה הצד התמים בארוע.

לאור אלה, ראיתי לקבל את גרסתו של מוסטפא במלואה.

גם העד אברהמים עשה רושם מהימן ומשכנע, ולא ראיתי מקום לחשוש כי לא העיד אמת. עם זאת, עד זה העיד באופן מצומצם יותר מחברו מוסטפא וזכר את הארוע באופן ברור פחות. לאור זאת, אפשר והייתי נזהר מלקבוע על סמך עדותו לבדה ממצאים מחייבים. עם זאת, בהצטרף עדותו לדברי חברו אברהמים, ובשים לב לכך שדבריו לא נסתרו ולא נשחקו בחקירתו הנגדית, ואף השתלבו ביתר הראיות, ראיתי לתת גם לעדות זו משקל מלא.

עדויות הנאשם מנגד, עשתה רושם רחוק מאוד מלשכנע ולא ראיתי לתת לדבריו לפני כל משקל:

הנאשם טען כי הותקף באלימות על ידי השוטרים אשר עצרו אותו, ולכן קילל אותם: אין לטענה זו כל אחיזה בראיות, ואף אחד מהשוטרים לא עומת עם הטענה כאשר העיד. מעבר לכך, הנאשם אישר כי לא נגרמו לו סימני חבלה וכי לא התלונן במח"ש על מי מהשוטרים. משכך, אין מנוס מהמסקנה שמדובר בטענה שאינה אמת שנועדה להסביר את התנהגותו של הנאשם כלפי השוטרים.

הנאשם טען בתשובתו לאישום כי הותקף על ידי "חבורה של תושבי המקום על רקע ההשתייכות שלו" "לחלק החרדי של העם היהודי" (דיון מיום 15.3.18, ע' 4 למעלה). אמנם התשובה נתנה מפי באת כח הנאשם, אך מפרוטוקול הדיון עולה באופן ברור כי הנאשם שמע את התשובה והבין אותה, ואף חלק על דברים שאמרה באת כחו ביחס ליותר על עדים (ר' ש' 10). בעדותו לפני חזר בו הנאשם מהטענה כי הותקף, וטען כי חש מאוים על ידי הצעירים שהיו במקום, אשר קיללו אותו.

הנאשם סרב לומר באילו מלים קיללו אותו הצעירים שהיו במקום (ר' פרוטוקול מיום 23.04.18, ע' 22 למטה) וטען כי

אינו אומר מלים אלו - והתקשיתי ליישב את הקפדתו של הנאשם על ניקיון השפה בדיון לפני עם זרם הקללות הקשות והבוטות בלשון ביבים, אשר אין מחלוקת כי הטיח בשוטרים בליל הארוע.

הנאשם טען שעבר במקום פעמיים, וכבר בדרכו הלך הרגיש מאוים על ידי הצעירים שהיו במקום. כאשר התבקש להסביר למה חזר למקום למרות שזמן קצר קודם לכן חש בו סכנה לחייו, התקשה לתת הסבר מתקבל על הדעת.

הנאשם נחקר יומיים לאחר הארוע וסרב להשיב למרבית שאלות החוקר. הסברו, כי נחקר בערב סוכות וחשש שאם חקירתו תתארך יחלל את החג כאשר יוחזר למתקן מעצר ברכב, רחוק מלשכנע, ואינו עולה מהודעתו. מהודעותיו עולה באופן ברור כי למעט גרסה דלה בת מספר שורות אותה מסר הנאשם לשוטרים, ולמרות שהשוטרים ניסו להבין מהנאשם את שהתרחש, הנאשם נמנע מלענות לשאלותיהם ולהרחיב את גרסתו.

הנאשם טען כי לא היה שתוי - בעוד שכל השוטרים התייחסו לכך שעלה ממנו ריח חריף של אלכוהול (וגם התנהגותו מתיישבת עם כך שהיה שתוי).

על כל אלה אוסיף את התרשמותי הישירה מעדות הנאשם, אשר הייתה רחוקה מאוד מלעורר אמון. הנאשם לא הסביר את הקשיים בגרסתו, וכל אימת שנתקל בשאלה קשה, חזר לאמירות בדבר הסכנות האורבות ליהודי במזרח העיר (ר' פרוטוקול מיום 23.04.18, עמ' 23 ש' 26, עמ' 24 ש' 9-7) ואמירות דומות, אך לא סיפק הסברים של ממש.

לאור כל אלה, לא ראיתי לתת כל משקל לעדות הנאשם לפני.

נתתי דעתי לטענת ב"כ הנאשם, כי הארוע לא תועד באף מצלמת אבטחה, ולא מצאתי בה ממש: מן הראיות עולה, כי דווקא המתלוננים הם שהפנו את השוטרים למצלמות האבטחה, ולא מצאתי כל תמיהה בכך שהארוע לא נקלט בהן. טענתה של ב"כ הנאשם, כאילו הארוע תועד במצלמות אך התיעוד נמחק בזדון, בשל קשר שבין כל תושבי מזרח ירושלים (ע' 31, ש' 18), היתה מיותרת לחלוטין ומוטב היה אלמלא נטענה.

סיכום ביניים

מן הראיות עולה תמונה ברורה, כי ביום הארוע הנאשם הסתובב באיזור דרך שכם כשהוא שתוי ובכיסו מספרים. הנאשם ניגש למספר צעירים במקום אשר ישבו על מדרגות חנות חומרי הבניין של קסוואני, ובהם העדים מוסטפא ואברהמים, כשהוא ממלמל לעצמו, ואגב כך שלף את המספרים מכיסו, הניפם והתקרב אל הצעירים באופן מאיים. אחד הצעירים התרחק מהנאשם והיתר צעקו עליו והוא ברח מהם, המשיך לכיוון תחנת הדלק ושם התקרב למכונית ב.מ.וו. בה נסעו העדים כאמל וראוף, באופן שחייב את הנהג לסטות מנתיב נסיעתו והחוה לעבר המכונית תנועה כאילו ניסה לחבוט בה. לאחר מכן זרק הנאשם את המספרים באיזור תחנת הדלק.

הצעירים קראו לשוטרים אשר עברו במקום ואלה עצרו את הנאשם. לאחר מעצרו של הנאשם הוא קילל את השוטרים בניידת ובתחנה, כפי שתואר בכתב האישום.

לעניין החזקת המספרים אוסיף, כי אני ער לכך שהעדים לא זיהו בשלב הראשון של הארוע איזה חפץ החזיק הנאשם בידו. עם זאת, העדים כאמל, מוסטפא ואברהמים ראו את הנאשם מחזיק בידו חפץ מבריק אותו השליך באיזור תחנת הדלק. העדים מוסטפא ואברהמים הראו לשוטרת יעל היכן הנאשם השליך את החפץ - ובמקום זה בדיוק נתפס זוג מספרים (ר' עדויותיהם ודו"ח תפיסה ת/8). הנאשם הכחיש כי החזיק בידו כל חפץ, ולא הציע כל הסבר כיצד דווקא

במקום בו נראה זורק חפץ מבריק נתפס זוג המספריים - ועל כן המסקנה המתבקשת היא, כי הנאשם החזיק במהלך הארוע זוג מספריים אותם השליך כאשר הבחין בשוטרים, ואלו המספריים אשר נתפסו על ידי השוטרים.

מסקנות משפטיות

התנהגות העלולה להפר את שלום הציבור

לנאשם יוחסה עבירה של התנהגות פסולה במקום ציבורי, עבירה על סעי' 216(א)(4) לחוק העונשין, אשר לפיה, דינו של מי אשר "מתנהג במקום ציבורי באופן העלול להביא להפרת השלום", הוא מאסר ששה חודשים.

הנאשם הסתובב בשעת לילה כשהוא שיכור, והניף זוג מספריים לעבר קבוצת צעירים. לאחר מכן הלך במרכז הכביש באופן שחייב נהג מכונית לסטות מנתיבו, תוך שהחווה כאילו בכוונתו לחבוט במכונית. לא יכול להיות ספק, כי מדובר בהתנהגות מסוכנת, העלולה להתפתח לארוע אלים, כפי שאף הנאשם עצמו העיד - ויאמר לזכות המתלוננים כי הבליגו על ההתגרות ופנו לשוטרים על מנת שיטפלו בענין.

אכן, מדובר בעבירה המנוסחת באופן כללי ורחב, אשר יש להזהר מלהרחיב את גבולותיה יתר על המידה, שכן הגבול בין התנהגות בוטה וגסה לבין ביצוע עבירה, לעיתים דק ור' לעניין זה ע"פ (חי') 2813/02 אלמחאמיד חאלד מוחמד נ' מדינת ישראל:

"ניתן עוד לומר, כי על ההתנהגות העבריינית שבסעיף 216 להיות כזאת המעוררת דחיה בשל מידה ניכרת של גסות ופגיעה באחר או בערך חשוב."

ר' גם י' קדמי, על הדין בפלילים, חלק ד', מהדורה מעודכנת, תשס"ו-2006, בעמ' 2246. ולצד זאת, על ביהמ"ש מוטלת האחריות לצקת תוכן לאותן הוראות עמומות ומושגי השסתום ור' לעניין זה רע"פ 2788/00 שלמה נמר נ' מדינת ישראל.

בנסיבות המקרה שלפני, לא יכול להיות ספק כי מעשיו של הנאשם נכנסים גם להגדרה המצמצמת ביותר של העבירה, ועל כן מרשיעו בעבירה זו.

איומים

לנאשם יוחסו שתי עבירות איומים, האחת כלפי מוסטפא ואבראהים והשניה כלפי כאמל וראוף (הנוסעים במכונית הב.מ.וו.). האיומים המיוחסים לנאשם הם התנהגותו המאיימת, המתבטאת בהנפת המספריים כלפי מוסטפא ואבראהים ובתנועה שהחווה כלפי מכונית הב.מ.וו, כאילו התכוון לחבוט בה.

כפי שנפסק לא אחת, תיחום גבולותיה של עבירת האיומים אינו תמיד ברור, ור' לעניין זה ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל - וכאשר מדובר באיום בהתנהגות, הגדרת גבולות העבירה קשה עוד יותר.

ועם זאת, מעדויותיהם של מוסטפא ואבראהים עולה, כי הנאשם התקרב אליהם בשעת לילה למרחק של מטרים ספורים, תוך שהחזיק בידו מספריים, והניף את ידו מעל גובה הכתף, בתנועה מאיימת כאילו התכוון לדקור באמצעות המספריים. אין כל ספק כי מדובר בהתנהגות מאיימת, אשר נועדה להטיל על העדים אימה או להקניטם, והדבר אף עולה מתגובתם של השניים, אשר התרחקו מהנאשם וקראו לשוטרים אשר עברו במקום. לכל הפחות, על הנאשם

להציע הסבר אחר למעשיו, זולת כוונה להטיל אימה על מוסטפא ואבראהים או להקניטם - אך הנאשם הכחיש את דבריהם של עדים אלו וטען כי דווקא הם איימו עליו והתכוונו לתקוף אותו. כפי שפרטתי למעלה, לא נתתי כל משקל לדברי הנאשם, ועל כן אין הסבר למעשיו זולת כוונה לאיים על מוסטפא ואבראהים ובשל כך מרשיעו בעבירת האיומים כלפי מוסטפא ואבראהים.

שונים הדברים ביחס לראוף וכאמל - אמנם עולה מן הראיות כי הנאשם החווה לעבר המכונית תנועה אותה פירשו העדים כאילו ניסה לחבוט בה, אך לא ניתן להגיע למסקנה ברורה מה היתה התנועה ומה היתה כוונתו של הנאשם. לפיכך עבירת איומים זו לא הוכחה.

העלבת עובד ציבור

אין מחלוקת כי מעשיו של הנאשם מקימים עבירה זו. הנאשם טען, כי קילל את השוטרים כפי שיוחס לו, ואף הביע על כך צער, אך טען כי הדבר היה בתגובה להתנהגות אלימה מצדם. אזכיר, כי דחיתי את טענת הנאשם, כאילו הוכה על ידי השוטרים או כי השוטרים נהגו בו שלא כדין בדרך אחרת.

לפיכך הוכחה עבירה זו, על פי העובדות אשר יוחסו לנאשם בכתב האישום.

החזקת סכין

ב"כ המאשימה ביקשה בסיכומיה להרשיע את הנאשם גם בעבירה של החזקת סכין, אשר לא יוחסה לו בכתב האישום, וזאת מכח סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי. בסיכומיה טענה, כי הוכח שהנאשם החזיק מספריים, המהווים סכין מבחינת הגדרת המונח בסעיף 184 לחוק העונשין, וכי הוכח שהנאשם החזיק במספריים למטרה שאינה כשרה. לדבריה, היה מקום לייחס לנאשם עבירה זו מלכתחילה, אך הדבר לא נעשה בשל טעות של מנסח כתב האישום.

דין הבקשה להדחות: העובדות המקימות את עבירת החזקת הסכין נכללו בכתב האישום. משכך, אין מדובר בעובדות חדשות, אשר עלו במהלך שמיעת הראיות, אלא בעובדות אשר המאשימה היתה מודעת להן ונמנעה מלייחס בגינת עבירה. ככל שסברה המאשימה כי החזקת המספריים מקימה עבירה של החזקת סכין, היה עליה לכלול הוראת חיקוק זו מראש בכתב האישום. וככל שסבורה ב"כ המאשימה כי מי שניסח את כתב האישום טעה בכך שהשמיט את הוראת החיקוק, היה עליה לבקש לתקן את כתב האישום, לכל המאוחר בפתח ישיבת ההוכחות, ולא לכבוש את הטענה לשלב הסיכומים, ולהפתיע את הנאשם.

לפיכך לא ראיתי להרשיע את הנאשם בעבירת החזקת סכין, למרות שעל פניו היא אכן עולה מן העובדות.

סיכום

מזכה את הנאשם מעבירת איומים אחת, ומרשיעו בעבירות איומים, בהעלבת עובד ציבור ובהתנהגות העלולה להפר את שלום הציבור.

ניתנה היום, כ"א אייר תשע"ח, 06 מאי 2018, במעמד הצדדים